

Arrest

nr. 156 787 van 27 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 februari 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.C. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPART, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 februari 2015 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt

"INREISVERBOD

Aan de heer:

(..)

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (²), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04/02/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van her hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Een inreisverbod van drie jaar (3) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 30/10/2014. Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Betrokkene had sindsdien nochtans ruimschoots de tijd om zijn zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren. Betrokkene werd nochtans op 30/10/2013 ook door de stad Brugge geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Hij heeft er echter voor gekozen hier geen gevolg aan te geven.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familielieden van hem in België verblijven.

Het feit dat betrokkene bij het gezin van mevrouw H.G. (..) verblijft, valt niet onder bescherming van art. 8 EVRM. Immers, het gezin van mevrouw G. (..) werd nooit officieel aangesteld als pleeggezin van betrokkene. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrestnr. 135.236 van 22.03.2004). Bovendien staat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de volgende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Uit onderzoek van het dossier blijkt niet er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt als volgt:

"Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding; Dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, lid 2 Vreemdelingenwet teneinde aan de verzoeker een inreisverbod op te leggen.

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat.

Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwestieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing².

4.2.

Dat de verzoeker duurzaam lokaal verankerd is in België. Dat omwille van die reden een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend, doch ten onrechte werd deze aanvraag als onontvankelijk afgewezen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat hoger beroep werd aangetekend tegen de negatieve beslissing genomen in het kader van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor de humanitaire regularisatieaanvraag nog niet definitief gewezen zijn.

4.3.

Dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet naar hetwelk verwezen wordt in de bestreden beslissing, als volgt luidt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

...

§2 De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Dat overeenkomstig artikel 74/11, §2, lid 2 de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

Dat bij de oplegging van een inreisverbod rekening dient gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

In de bestreden beslissing wordt geen enkel element aangehaald die aantoonde dat de verweerder de eventuele schending van voornoemde verdragsbepaling heeft beoordeeld.

Bij gebreke aan enige verwijzing naar de persoonlijke situatie van de verzoeker dient vastgesteld te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringsplicht heeft geschonden.

Dat in casu de Dienst Vreemdelingenzaken had moeten motiveren waarom, ondanks de humanitaire redenen eigen aan het individuele dossier van de verzoeker, toch een inreisverbod werd opgelegd aan de verzoeker en waarom er, ondanks dezelfde humanitaire redenen eigen aan het individuele dossier van de verzoeker, meteen een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande het inreisverbod geen individueel oordeel heeft geveld, doch wel een stereotype beslissing heeft afgeleverd.

Dat zowel voor wat betreft het opleggen van het inreisverbod als voor het vaststellen van de termijn van de maximumtermijn van drie jaar, rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk individueel geval, zoals bij wet wordt verplicht.

Dat in casu het duidelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijke afweging niet heeft gemaakt.

4.4.

Dat bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig dient te zijn.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen recent het volgende oordeelde:

“3.7. De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (P.B.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.)

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: ‘de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met ‘alle omstandigheden eigen aan het geval’ en dat met het evenredigheidsbeginsel respecteert.’ (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief

dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker ...

3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar een motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending dan de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende het inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd. ...”

(zie arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest met nr. 92 111 op datum van 27/11/2012 in de zaak RvV 106 549/II, eigen markering)

Dat de Raad voor Vreemdelingenzaken zich aldus reeds heeft uitgesproken omtrent de onwettigheid van de té algemene en stereotype motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat in de bestreden beslissing evenwel wordt gemotiveerd waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan (niet aan de terugkeerverplichting voldaan), doch dat dit geen afdoende motivering is om de termijn van twee jaar op te leggen voor wat betreft het inreisverbod.

Dat zoals reeds gesteld, artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Dat in casu dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig zijn.

4.5.

- 4.5.1.

Verzoeker kwam als niet-begeleide minderjarige naar België.

Verzoeker verliet als zeer jong persoon zijn ouderlijk huis in Marokko en heeft maanden op straat geleefd. Verzoeker werd verstoten en heeft in Marokko geen familie meer. De enige familiale banden die verzoeker nog heeft, zijn deze in België.

Het feit dat deze familiale banden niet ingegeven zijn door een biologische connecties betekent niet, dat het in hoofde van verzoeker geen effectieve familiale banden zijn die bescherming genieten.

Verweerster stelt dat het gezin van mevrouw Gevaerts nooit officieel werd aangesteld als pleeggezin. Echter is verzoeker meerderjarig en geldt de pleegzorg in principe maar tot 18 jaar. Toch betekent dit niet dat verzoeker met de familie Gevaerts geen echt gezin vormt.

Integendeel, de verzoeker woont permanent in bij de familie Gevaerts die instaan voor de opvoeding, onderhoud en begeleiding van verzoeker. Ze vormen allen een effectieve gezinscel, die bescherming dient te genieten.

De enge interpretatie van artikel 8 E.V.R.M. is in strijd met de huidige opvattingen over het familiaal leven.

Artikel 8 E.V.R.M. dient gelezen te worden in het licht van de huidige normen en waarden. De opvattingen waarbij niet-huwen, wettelijk samenwonen, feitelijk samenwonen, nieuwe samengestelde gezinnen, ..., vandaag algemeen aanvaarde vormen van gezinsleven zijn, kunnen niet uitgesloten worden van het beschermingsveld van artikel 8 E.V.R.M.

De enge visie van verweerster is niet enkel in strijd met het artikel 8 E.V.R.M., maar ook in strijd met het effectieve Verdrag van de Rechten van de Mens. Het Verdrag van de Rechten van de Mens werd opgesteld om deze rechten te garanderen en was voor zijn tijd zeer vooruitstrevend. Het verdrag dient dan ook geïnterpreteerd te worden met deze vooruitstrevende visie in gedachten en dient ingevuld te worden in het licht van de huidige normen en waarden.

In casu is het gezin Gevaerts de enige familie die verzoeker effectief kent. Hij heeft in Marokko niemand meer en leefde zelfs jaren op straat vooraleer hij naar België kwam.

Het inreisverbod van 3 jaar houdt in dat verzoeker voor een periode van 3 jaar niet bij zijn familie zal kunnen zijn.

Verzoeker kreeg gedurende jaren de kans hier aan zijn familieleven te werken en dat verder uit te bouwen. Nu hij hier wel een warm en zorgzaam nest heeft gevonden, is kennelijk onredelijk om de verzoeker gedurende 3 jaar de kans te ontzeggen om bij zijn familie te zijn en te stellen hij zich niet kan beroepen op artikel 8 E.V.R.M.

Het recht op gezinsleven wordt bovendien niet enkel gewaarborgd in het E.V.R.M., maar ook in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat direct werkende heeft en bijgevolg ook de Dienst Vreemdelingenzaken bindt.

- 4.5.2.

Verzoeker verbleef als niet-begeleide minderjarige wettelijk in België. Nog geen maand na zijn meerderjarigheid trachtte verzoeker zijn verblijf hier te legaliseren door een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen.

Alvorens deze aanvraag beoordeeld werd verkreeg verzoeker 2 keer een bevel tot verlaten grondgebied, waarvan het laatste een bevel betreft om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Met andere woorden, nog voor verzoeker een definitief antwoord mocht ontvangen met betrekking tot zijn eerste en enige aanvraag, werd verzoeker aangehouden.

Het is toch meer dan logisch dat verzoeker zijn aanvraag definitief wenst beoordeeld te zien en wenst dat zijn dossier – de humanitaire elementen, eigen aan zijn dossier – beoordeeld wordt door een rechter, alvorens het geloof in een positief antwoord naar aanleiding van hun verblijfsprocedures op te bergen en gevolg te geven aan het bevel tot verlaten grondgebied.

Alvorens verzoekers enige aanvraag tot verblijf definitief wordt beoordeeld, dient verzoeker reeds het grondgebied te verlaten en mag hij het grondgebied waar hij volledig geïntegreerd is gedurende drie jaar niet betreden.

- 4.5.3.

De verzoeker verblijft reeds geruime tijd in België, heeft zich geïntegreerd, spreekt Nederlands, volgt lessen, naschoolse activiteiten, en heeft een ruime vriendenkring. Meer nog: zijn enige effectieve familie bevinden zich in België. Hij is, kortom, duurzaam lokaal verankerd in België.

Er zijn dus wel degelijk humanitaire omstandigheden voorhanden, waar de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening mee gehouden heeft.

4.6.

In de betrokken beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat een termijn van maximum 3 jaar kan worden toegekend indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Echter werd hierboven reeds geschetst dat van de verzoeker onmogelijk verwacht kan worden dat hij gevolg geeft aan het bevel tot verlaten grondgebied. Dit bevel werd immers betekend op het ogenblik waarop verzoekers eerste en enige vraag tot verblijf in België nog niet definitief beoordeeld werd.

4.7.

Dat een inreisverbod afleveren zonder enige verwijzing naar de specifieke situatie van de verzoeker, hoewel deze bij de Dienst Vreemdelingenzaken gekend is, een schending inhoudt van de motiveringsplicht juncto de gewaarborgde rechten zoals opgenomen in artikel 3 E.V.R.M.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De verzoekende partij betoogt dat er geen individueel oordeel werd geveld, maar wel dat een stereotiepe beslissing werd afgeleverd. Evenwel dient vastgesteld dat uit de motivering in feite duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekers' geval.

Verzoekende partij betwist ook niet dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 30 oktober 2014 en dat ondanks het feit dat haar ruimschoots de tijd werd gegeven om hieraan vrijwillig gevolg te geven alsook de informatie die haar omtrent dergelijk vertrek werd gegeven, zij er echter voor gekozen heeft geen gevolg te geven aan het bevel. Voorts blijkt dat de verwerende partij ook het eventuele gezinsleven en privéleven van de verzoekende partij onder de loep heeft genomen en gemotiveerd heeft waarom dit geen inreisverbod voor de duur van drie jaar in de weg staat. Er kan *in casu* aldus bezwaarlijk sprake zijn van een stereotiepe motivering. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat het loutere feit dat een beslissing gemotiveerd zou zijn met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotype, geijkte en gestandaardiseerde motivering, op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.4. Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Als humanitaire redenen haalt de verzoekende partij in haar verzoekschrift aan dat zij duurzaam lokaal verankerd is en dit blijkt uit haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die ten onrechte werd afgewezen.

In de mate dat verzoekende partij met de term “duurzame lokale verankering” vooreerst doelt op het door haar ontwikkelde privéleven in België, zoals haar integratie en haar vriendenkring, dient vastgesteld dat in de bestreden beslissing ook rekening werd gehouden met dit privéleven waar gesteld wordt dat een terugkeer naar het land van herkomst niet in disproportionaliteit staat met het recht op privéleven en dat het betrokkene vrij staat om op elk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen. Indien zij voldoet aan de voorwaarden van verblijf hoeft het inreisverbod geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zijn. Verzoekende partij betwist de correctheid of kennelijke redelijke van deze motieven niet.

Het loutere feit voorts dat het inreisverbod verzoekende partij werd gegeven op een ogenblik dat zij nog een hangend beroep had bij de Raad tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, maakt niet dat dergelijk gegeven verhindert dat de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd, minstens maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk.

2.4.1. Verzoekende partij kan voorts niet gevolgd worden waar zij stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij de eventuele schending van artikel 8 EVRM niet heeft onderzocht, dit gelet op de uitdrukkelijke motivering ter zake *in casu*.

Verzoekende partij blijft hameren op het feit dat – hoewel niet biologisch verwant – haar familie zich in België bevindt. Zij is de overtuiging toegedaan dat zij wel degelijk een echt gezin vormt met de familie van mevrouw G. Zij meent dat er wel degelijk sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.4.2. De Raad benadrukt nogmaals dat de verwerende partij geoordeeld heeft dat er zich *in casu* geen schending van artikel 8 van het EVRM voordoet zodat het voorgehouden gezins- en privéleven van de verzoekende partij geen hinderpaal vormt voor de oplegging van een inreisverbod van drie jaar. De Raad kan de verwerende partij volgen in haar conclusie dat er *in casu* zich geen probleem stelt met betrekking tot artikel 8 van het EVRM.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en betoogt dat haar gezinsleven zich volledig in België situeert, merkt de Raad op dat de term 'familie- en gezinsleven' zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Voor zover de verzoekende partij zich wenst te beroepen op een familieleven met het gezin van mevrouw G., laat de Raad gelden dat, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat er een gezinsband bestaat los van enige biologische verwantschap, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen (schoon)ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat zij inwoont bij het gezin van mevrouw G. en dat deze instaan voor haar opvoeding, haar onderhoud en haar begeleiding. Met een loutere verwijzing naar de samenwoonst en de niet onderbouwde beweringen dat het gezin van mevrouw G. haar onderhoudt, toont de verzoekende partij echter niet met concrete gegevens aan in België afhankelijk te zijn van deze personen. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Daarenboven merkt de Raad op dat het inreisverbod verzoekende partij niet verhindert om via moderne communicatiemiddelen in contact te treden met het gezin van mevrouw G. noch verhindert dit dat het gezin van mevrouw G. verzoekende partij opzoekt in het land van herkomst. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar stelling als zou de bestreden beslissing verhinderen dat zij gedurende drie jaren nog contact kan hebben met het gezin van mevrouw G. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen evenmin als de schending van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekende partij blijft voor het overige ook steken in de blote bewering als zou zij niemand meer hebben in het land van herkomst waar zij tot eind 2012 heeft verbleven en aldus het overgrote deel van haar leven heeft doorgebracht.

2.5. Voorts blijkt dat verwerende partij reeds op 7 oktober 2014 een beslissing genomen heeft met betrekking tot de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zodat verzoekende partij niet kan voorhouden dat zij vooraleer zij een beslissing heeft gekregen met betrekking tot deze aanvraag een bevel om het grondgebied te verlaten en nadien een inreisverbod heeft gekregen. Bovendien wijst de Raad er nogmaals op dat een overheidsbeslissing vermoed wordt wettig te zijn op grond van het beginsel van "*le privilège du préalable*". Het louter instellen van een beroep bij de Raad heeft geen schorsende werking. Een zorgvuldig handelend bestuur moet niet de definitieve uitkomst afwachten van de procedure die bij de Raad hangende is (RvS 24 januari 2013, nr. 222 221). De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is, stelt hem niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen. Haar betoog dat onmogelijk van haar kon verwacht worden dat zij vrijwillig gevolg gaf aan het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten gaat dan ook niet op.

2.6. Daar de verzoekende partij geen andere argumenten aanbrengt dan degene al besproken om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te voeren, kan evenmin een schending van artikel 3 EVRM worden vastgesteld.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER